



## TALE

Samråd A om gevinsten ved arbejde den 17.  
december kl. 11.00-12.00

15. december 2021

## DET TALTE ORD GÆLDER

---

### **Samrådspørgsmål A**

Vil ministeren – med henvisning til svaret på BEU alm. del - spørgsmål 486, hvor ministeren oplyser, at et kontanthjælpsægtepar med tre børn kun har en gevinst på omkring 500 kr. om ugen ved at komme i arbejde – redegøre for, hvilke initiativer regeringen vil tage for at sikre, at det bedre kan betale sig at arbejde?

### **[Indledning]**

Tak for invitationen til samrådet i dag.

Samrådet handler om, hvad regeringen vil gøre for at sikre, at det bedre kan betale sig at arbejde.

Lad mig gøre det helt klart fra starten. Regeringen er optaget af, at der er en klar og tydelig gevinst ved at arbejde frem for at være på offentlig forsørgelse.

Det gælder også, når man modtager kontanthjælp, som er vores nederste sikkerhedsnet.

Der skal være en forskel. Det er kun ret og rimeligt, at folk, der står op hver morgen og tager på arbejde, også kan mærke det på pengepungen.

Desuden er kontanthjælp en midlertidig ydelse, og det skal ydelsen afspejle.

Men samtidig er det også vigtigt, at man har et rimeligt levegrundlag, mens man er ledig.

Derfor bad regeringen også Ydelseskommisionen om at gentænke kontanthjælpssystemet med det for øje.

Det er vigtigt for regeringen, at vi finder en balance mellem, at børn skal kunne vokse op under rimelige forhold, og at der er en gevinst for deres forældre ved at være i arbejde.

Derfor vil regeringen også følge op på Ydelseskommisionens arbejde.

Vi går ikke på kompromis med, at der skal være en klar økonomisk gevinst ved at hoppe op på cyklen en mørk vintermorgen og tage på arbejde.

### **[Det kan betale sig – økonomisk]**

Heldigvis kan det allerede i dag betale sig at arbejde.

Og heldigvis er rigtig mange mennesker i arbejde. Beskæftigelsen har aldrig været højere, på trods af coronakrisen.

Det mener jeg, sådan set også fremgår af det svar på BEU-spørgsmål 486, som Hr. Hans Andersen og Hr. Morten Dahlin nævner i deres samrådspørgsmål.

Man kan selvfølgelig altid diskutere om forskellene skulle være større – men som jeg startede med at sige, skal ydelsesniveauet også sikre, at der er et rimeligt forsørgelsesgrundlag.

Desuden er det vigtigt at være opmærksom på, at der i svaret på BEU-spørgsmål 486 er taget udgangspunkt i en timeløn på ca. 123 kroner.

Hvis man kan opnå en timeløn, som er højere end det, vil den økonomiske gevinst være højere. Hvis man først får et job, vil der normalt være udsigt til at man kan stige i løn inden for relativt kort tid. Og mange vil få diverse tillæg og mulighed for at tjene endnu mere med weekend- eller aftenarbejde.

Desuden giver det en række andre økonomiske fordele at have et arbejde frem for at modtage kontanthjælp.

Kontanthjælpsmodtagere må for eksempel ikke have en personlig formue på over 10.000 kroner.

De har kun meget begrænsede muligheder for at holde ferie. Og så er det så godt som umuligt for dem at gå ned i banken og få et lån.

### **[Det kan betale sig – menneskeligt]**

Der er også en anden og helt afgørende forskel på det at arbejde, og det at gå derhjemme på offentlig forsørgelse.

Det handler om alt det, der ikke kan tælles.

Nemlig det at få den identitet og blive en del af det kollegiale fællesskab, som et arbejde giver.

At få den stolthed, værdighed og respekt, det giver at være en af de mange, der bidrager til samfundet.

Og ikke mindst det at kunne forsørge sin familie. At kunne være et forbillede for sine børn. At være sådan en, de drømmer om at blive, når de bliver store.

For der er ingen ledige, der rejser sig stolt til en familiefest eller en frokost i fodboldklubben og praler om at blive forsørget af staten.

Dén gevinst ved at have et arbejde kan måske ikke måles i kroner og øre.

Den kan helt sikkert ikke vises i en tabel.

Ikke desto mindre kan den mærkes i maven.

\*\*\*

## **[Ret og pligt]**

Vores velfærdssamfund bygger på, at vi har et stærkt sikkerhedsnet, hvis man i en periode ikke kan forsørge sig selv.

Men vores samfundsmodel bygger også på, at enhver, der kan, er forpligtet til at forsørge sig selv og sin familie.

Vi kan ikke finansiere et af de mest trygge, lige og veludbyggede velfærdssamfund i verden, hvis det ikke er sådan, at alle, der kan, arbejder og bidrager til fællesskabet.

Der er desværre eksempler på dem, der sagtens kan arbejde, men af en eller anden grund hellere vil være på offentlige ydelser i stedet for at være en del af det arbejdende fællesskab.

Dem kan vi heldigvis sanktionere. Jobcentrene har pligt til at trække ledige borgere i deres ydelser, hvis de ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet eller aktiviteterne i jobcenteret.

Og vi skærper løbende reglerne, når der er brug for det. Det har vi for eksempel gjort med den seneste trepartsaftale.

For det skal ikke være muligt at gå derhjemme og nægte at arbejde, hvis man kan arbejde.

### **[37-timer]**

Netop dét grundlæggende princip er også tanken bag regeringens udspil om 37-timers arbejdspligt.

Vi vil kræve af borgere med integrationsbehov – nytilkomne, og personer, der har været på kontant-hjælp i længere tid - at de skal bidrage i 37 timer om ugen.

På den måde foreslår regeringen, at vi ændrer vores tilgang fra en forsørgelseslogik til en ny arbejdslogik, hvor man skal bidrage for sin ydelse. I stedet for at gå derhjemme og få et fast beløb hver måned, vil borgere med integrationsbehov nu kun få kontanthjælp for de dage, hvor de rent faktisk bidrager. Præcis som på et almindeligt arbejde.

Med en 37-timers arbejdspligt siger vi igen, at der findes andet og mere end rene økonomiske incitamenter. Nemlig den enkeltes pligt over for fællesskabet.

Her spørger vi ikke, om det kan betale sig at arbejde eller ej. I stedet siger vi: Du har pligt til arbejde, hvis du kan.

\*\*\*

## **[Ydelseskommisionen]**

Som jeg nævnte indledningsvis, fik Ydelseskommisionen til opdrag at gentænke kontanthjælpssystemet og gøre det mere enkelt.

Det var centralt, da vi nedsatte kommissionen, at den skulle finde en bedre balance mellem to ting: At børn på den ene side skal kunne vokse op under rimelige forhold. Og at der på den anden side skal være en økonomisk gevinst for deres forældre ved at være i arbejde.

Vi havde stillet kommissionen en vanskelig opgave med mange svære hensyn, der skulle afvejes i forhold til hinanden.

Kommissionen fremlagde en god og gennemarbejdet rapport, der både løfter børn ud af lavindkomst, øger arbejdsudbuddet og forenkler systemet.

Nu er det op til os politikere. Vi står over for den store opgave at skulle drøfte et nyt kontanthjælpssystem.

Her har regeringen tre pejlemærker.

Jeg har allerede været inde på det første pejlemærke: Der skal være en økonomisk gevinst ved at være i arbejde. Kontanthjælp er en midlertidig

ydelse, og det skal ydelseernes niveau selvfølgelig afspejle.

For det andet skal børn i Danmark vokse op under rimelige forhold og have mulighed for at være en aktiv del af fællesskabet.

Og for det tredje må ydelserne ikke øge tilstrømningen til Danmark. Regeringens politik er den samme som før folketingsvalget i 2019. Vi ønsker ikke at hæve ydelserne til udlændinge. Og der bør fortsat være et optjeningsprincip, så man ikke kan få høje ydelser fra dag et i Danmark.

Det er en både vigtig og vanskelig diskussion, som jeg ikke vil foregribe her. Før min forældreorlov mødtes jeg med mange af folketingets partier for at tage hul på arbejdet med at følge op på Ydelseskommisionens anbefalinger. Nu, hvor jeg er tilbage, er jeg trukket i arbejdstøjet igen, og jeg er klar til at fortsætte drøftelserne med folketingets partier.

\*\*\*

### **[Afslutning]**

Der er ingen tvivl om, at der skal være en økonomisk gevinst ved at stå op hver morgen og tage bussen, bilen eller cyklen hen på arbejdet. Det kan der ikke være diskussion om.



Heldigvis kan vi også se, at folk gerne vil arbejde og bidrage til fællesskabet. Antallet af borgere på kontanthjælp er det laveste siden højkonjunktoren lige før finanskrisen for mere end 10 år siden. Og en rigtig stor andel af dem, der forlader systemet, kommer i arbejde. Også selvom Venstre er bekymret for, om det kan betale sig for dem.

Hvad viser det? Det fortæller os, at hvis der er gang i økonomien, hvis man ude i virksomhederne inviterer de ledige indenfor, og hvis de får en god hjælpende hånd – så er ydelsen ikke i sig selv en hindring for at komme i arbejde. At arbejde handler ikke kun om kroner og øre. At være en del af det arbejdende fællesskab giver identitet, selvtillid og værdighed. De gevinster er mindst lige så vigtige, som de rent økonomiske.

Og så er det en helt grundlæggende pligt at bidrage. Alle, der kan, har pligt til at give deres til fællesskabet.

Tak for ordet.